de Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 24 — 13 JUNI 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

SJORS KRIJGT EEN PAKJE VAN THUIS!

De domme

Kobus, meen je 't werkelijk? Heb je er goed over nagedacht?"

„Zeker, baas!" — Kobus legde zijn zaag neer en hij keek baas Verdonk ernstig aan. „Ik werk niet meer! Twintig jaar ben ik knecht bij u geweest en ik heb in die tijd heel wat geld gespaard. Ik heb er al lang naar verlangd om prettig en rustig te gaan leven, en die tijd is nú gekomen, hoor!"

Baas Verdonk keek zijn knecht lachend aan.

„Heb je dan heus zóveel geld, Kobus?"

„Ik heb een spaarbankboekje met meer dan tweeduizend gulden er op!"

Baas Verdonk moest weer lachen, of hij wilde of niet.

„Je hebt een aardig sommetje, hoor! Maar.... lang niet genoeg om er mee te kunnen doen, wat je denkt!"

Kobus begon óók te lachen.

„'t Zal best gaan, dát verzeker ik u!"

„Ik ben er toch lang niet zo zeker van!" zei baas Verdonk. „Maar weet je, wat ik wél zeker weet? Eer er een jaar is verlopen, zul je komen vragen of je weer bij mij mag terugkomen!"

Kobus schaterde het eensklaps uit.

„Terugkomen, zegt u, baas? Wat denkt u toch wel? Iemand, die zoveel geld heeft als ik, nee.... *die* werkt niet meer!"

Kobus woonde in een klein en eenvoudig huisje, dat slechts een voorkamertje, 'n slaapvertrekje en een keukentje had.

„Dat nieuwe plafond is werkelijk aardig!" zei Kobus tevreden. „Het heeft wel drieëntachtig gulden gekost, maar dat is niets! Kijk, daar gaat buurman Prins! Hij moet eens even komen kijken, hoor!"

Kobus tikte tegen een van de kleine ruitjes. Hij wenkte, en buurman Prins stapte binnen.

„Hoe vind je mijn plafond?" vroeg Kobus.

Buurman Prins sloeg de handen in elkaar.

„Schitterend!" prees hij. „Maar.... als ik jou was, nam ik nu nieuw behang óók!"

„Ja, dát zou aardig zijn!" lachte Kobus. „Ik ga dadelijk naar de behanger, zeg!"

Kobus haastte zich de deur uit, en twee dagen later prijkte het kamertje al met een prachtig en duur behang.

„Keurig!" vond buurman Prins, die wéér een kijkje mocht komen nemen. „En weet je, wat je nu moet kopen?"

„Nee.... wat?" vroeg Kobus 'n beetje verbaasd.

„Een nieuw vloerkleed!" zei buurman Prins. „Dat, wat je nú hebt, stáát niet bij dat mooie behang!"

Die zelfde middag lag in het kamertje een prachtig, dik kleed, met wondermooie figuren in allerlei kleuren.

„Aardig, hè?" zei Kobus tegen Knop, zijn andere buurman, die natuurlijk óók eens mocht komen kijken.

„'t Is ongelofelijk mooi!" zei hij. „Maar.... je hebt nu een nieuw plafond, keurig behang en een prachtig kleed.... daar horen óók nieuwe meubels bij!"

„Daar heb ik warempel niet eens aan gedacht!" lachte Kobus.

De volgende morgen waren de meubels er al. Een tafel, stoelen, een spiegel en een prachtig dressoir. Kobus had er honderden guldens voor neergeteld.

„Wat beeldig!" lachte mevrouw Pronk, die aan de overkant woonde en nu op háár beurt eens even kwam zien. „Maar je zit zo alléén tussen al dat moois! Dat is erg ongezellig, vind je niet?"

„Ik kon wel eens visite vragen!" stemde Kobus toe.

„Maar dan mag je wel een mooi servies hebben, en een gebakstel en koekjesschalen en zo!" vond mevrouw Pronk. „En goede sigaren. En je moet beslist een nieuwe klok op je schoorsteen hebben. Dat oude wekkertje is afschuwelijk."

Kobus kócht een klok, met een ongelofelijk mooie bimbam-slag. En twee dagen later had hij al visite: buurman Prins, meneer Knop, mevrouw Pronk, neef Piet en nicht Annemietje.

„Je hebt een paleis, neef!" lachte nicht. „Alleen.... je moet andere ramen nemen, hoor! Die kleine ruitjes staan zo gek!"

„Ja, Annemietje.... je hebt gelijk!" stemde Kobus toe.

Hij keek naar zijn mooie meubeltjes en de prachtige schalen vol heerlijke koekjes en allerlei gebak.

Wat heerlijk, dat ik zo'n massa geld heb! dacht hij vrolijk.

De volgende morgen kwam baas Verdonk. Hij zorgde voor nieuwe ramen — boven gele en blauwe glaasjes in lood, en daar onder één prachtige, grote ruit.

EEN WARE GESCHIEDENIS

HOE KOMT MEN AAN DE NAAM X-STRALEN?

Ze werden in 1895 ontdekt door W. K. Röntgen. De geleerde ontdekte de stralen in de nachtelijke uren van 3 November, nadat al zijn assistenten het laboratorium al hadden verlaten. In de wiskunde gebruikt men de letter x om een onbekende hoeveelheid uit te drukken en daar Röntgen de aard van de nieuwe stralen niet kende, noemde hij ze X-stralen. Men noemt ze thans ook Röntgenstralen, naar de naam van de ontdekker. Deze ontving in 1901 de Nobelprijs.

Kobus

„Keurig, Kobus!" prees neef Piet. „Alleen.... dat oude voordeurtje past niet bij die prachtige ramen, hoor!"

„Ja, dat zie ik nu ook!" zei Kobus. Hij klopte eens op de zak van zijn jas, want daar zat zijn spaarbankboekje in. „Ik ga dadelijk wéér naar baas Verdonk!"

De volgende morgen werd er gebroken, gemetseld, gehamerd en geschaafd, en een dag later had Kobus zijn nieuwe deur. Een prácht van een deur, van zwaar en heerlijk blank eikenhout.

„Je laat ze toch zeker vernissen?" vroeg neef Piet.

Kobus ging naar de schilder. De deur werd gevernist en nóg eens gevernist, en toen leek ze wel een spiegel.

„Bewonderenswaardig!" zei buurman Pronk. „Maar.... nu zou ik mijn gevel laten schilderen, hoor! Dat zou wel aardig zijn, vind je niet?"

„Geweldig!" zei Kobus, want dat vond hij óók. Hij dacht weer onmiddellijk aan zijn boekje en....

Een week later blonk en glansde de gevel, dat alle voorbijgangers in de grootste verrukking bleven staan.

„Ik kan er niet genoeg naar kijken!" zei nicht Annemietje. „Maar.... je moest óók eens aan nieuwe kleren denken, hoor!"

Kobus kocht drie dure en héél mooie pakken, een dikke winter- en een flinke regenjas. En hij kocht óók vier prachtige hoeden, zes overhemden en een dozijn fraai gekleurde dassen.

„Fijn!" juichte Kobus.

Maar wat nog véél, véél prettiger was.... de mensen werden zo vriendelijk en beleefd tegen hem. Ze zeiden niet meer „Goeiemorgen!" of „Goeienavond, Kobus!!" zonder méér, nee, ze namen beleefd hun hoed of pet voor hem af en noemden hem *meneer*.

Dat is toch prettig! dacht Kobus vrolijk. Ik geloof, dat ik nu maar eens een bromfiets koop! Ik ben nu een heer, en een heer moet een bromfiets hebben, o zo!

Kobus lachte en hij tikte wéér op de zak van zijn jas.

Kobus had gelijk. Hij bezat een spaarbankboekje, maar.... hij vergat er in te kijken. Wie elk ogenblik geld van de spaarbank haalt, mag dat heus wel eens een keertje doen.

Kobus kocht een bromfiets, dat spreekt. En hij kocht óók een leren jas, want die hoorde er natuurlijk bij.

De volgende dagen reed en reed hij maar. Naar de stad en van het ene dorp naar het andere, en daar at en dronk hij, dat het een lust was.

Aan het blauwe boekje dácht de domme Kobus niet meer.

En nóg een week later....

Toen stapte Kobus wéér naar baas Verdonk. Hij had zijn oude kleren aan en hij keek zó verdrietig, of hij vreselijke kiespijn had.

„Wat is er, Kobus?" vroeg baas Verdonk. „Je nieuwe deur is toch niet stuk? Of wil je, dat ik een andere maak?"

„O, nee, baas! Nee, o.... nee!" Kobus had een erge kleur. Hij stotterde een beetje en keek verlegen naar de grond.

„Ik.... ik zou zo graag weer bij u willen werken...." bekende hij zacht.

Baas Verdonk was een echte goeierd, maar.... hij was heel verstandig ook.

Hij zei niet: „Zo'n domoor heb ik nog nooit gezien!" of: „Maar, Kobus, is je geld nú al op?" — nee, hij klopte zijn vroegere knecht vrolijk op zijn schouder en zei:

„Ik heb je altijd graag mogen

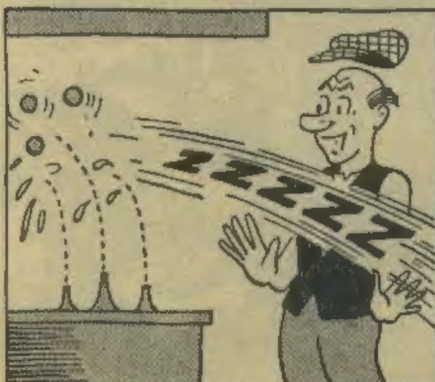

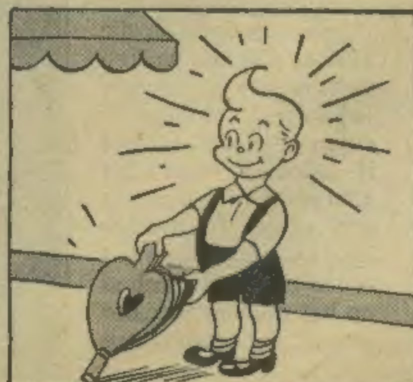
lijden, mijn jongen, en.... dat doe ik nóg! Je mag komen, hoor! Dan kun je opnieuw gaan sparen! Maar neem één goede raad van mij aan: kom niet aan je boekje als het niet hoog, hóóg nodig is!"

„Nee, baas!" zei Kobus. „Dát beloof ik u!" *Cor Geldhof*

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

koekoek....

Ik ken een aardig vogeltje,
Het vliegt niet door de lucht,
Maar dikwijls komt het voor de dag,
En maakt dan veel gerucht.

En als het dan eens kijken komt,
Zijn kopje om de hoek,
Dan hoor je steeds het roepen van:
„Koekoek, koekoek, koekoek!"

Dat leuke kleine vogeltje,
Heeft o zo'n grappig thuis,
Het woont niet in een hoge boom,
Maar in een klokkenhuis.

Dat leuke kleine vogeltje,
Je weet, welk ik bedoel,
De koekoek in de koekoeksklok,
Heeft zelfs een nuttig doel.

Dat vogeltje doet steeds zijn plicht,
Het zorgt er immers voor,
Dat niemand ooit de tijd vergeet;
„Koekoek!", daar komt het, hoor.

J. Heiloo

Leerrijke Lessen

DE TWEE DRAKEN

Er waren eens twee grote draken. De een had honderd koppen en de andere honderd staarten. Die met zijn vele koppen dacht, dat hij heel wat mans was, maar toen hij door de oerwouden op zoek ging naar voedsel, kwam hij toch bedrogen uit, want één kop wilde die kant op en een andere wilde ergens anders heen.

Zo kwam hij nergens en bleef overal steken. Maar de draak, die maar één kop had, kon hem gemakkelijk overal doorsteken en die honderd staarten gleden dan vanzelf wel mee. Zo kwam hij vooruit en vond wat hij zocht.

Zo gaat het ook met jongens en meisjes, die allerlei plannen maken en van alles en nog wat bedisselen. Vandaag dit en morgen dat, en het is allemaal van het allergrootste belang in hun ogen. Nauwelijks zijn ze bezig met het een of ze werpen zich al op het andere, met het gevolg, dat er niets van terecht komt. Tenslotte gaan ze futloos bij de pakken neerzitten en moeten toezien, dat anderen, die maar één groot vast plan in hun hoofd hadden, maar de honderd en één bijzonderheden dan ook grondig aanpakten, slagen in hun opzet en vooruitkomen. Jullie kennen ook het spreekwoord: zoveel hoofden, zoveel zinnen. Kijk maar eens goed rond: op school, thuis, in de samenleving. Waar er honderd zijn, die bevelen, en kwistig strooien met hun meningen, loopt het spaak, maar waar er maar één hoofd is, dat ordent en regelt, gaat het best en loopt alles gesmeerd. Eenheid maakt sterk en gezond, en wanneer het leidende hoofd goed weet waar het heen wil, dan volgt de rest vanzelf en gaat het de goede kant op. Ga maar eens voetballen: de aanvoerder van jullie ploeg maakt het aanvalsplan op en geeft zijn richtlijnen, maar er zijn een stel van die eigengereide knullen, die het beter willen weten en maar raak schoppen. Doelpunten? Jawel, maar aan de tegenovergestelde kant, weet je. Maar zodra ze oprukken schouder aan schouder achter de aanvoerder aan, dan trilt het net van de tegenpartij.

Dus, jongens en meisjes: geen honderd koppen, maar één flinke, stoere kop, die de weg wijst waarlangs alle kleine en grote staarten gemakkelijk kunnen volgen.

ONZE WONDERE WERELD

DE NATUUR ZORGT ER VOOR, DAT ELK DIER IN EEN BEPAALDE OMGEVING KAN LEVEN. ZO HEEFT DE LAMA VAN ZUID-AMERIKA SMALLE HOEVEN, UITERMATE GESCHIKT OM TE KLIMMEN.

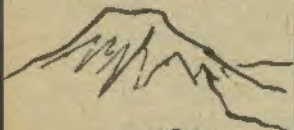
EEN NEEF VAN DE KAMEEL.

DAT IS DE LAMA, UIT PERU EN CHILI. MEN NOEMT HEM OOK KAMEEL-SCHAAP OF SCHAAP-KAMEEL. MAAR HIJ HEEFT GEEN BULTEN.

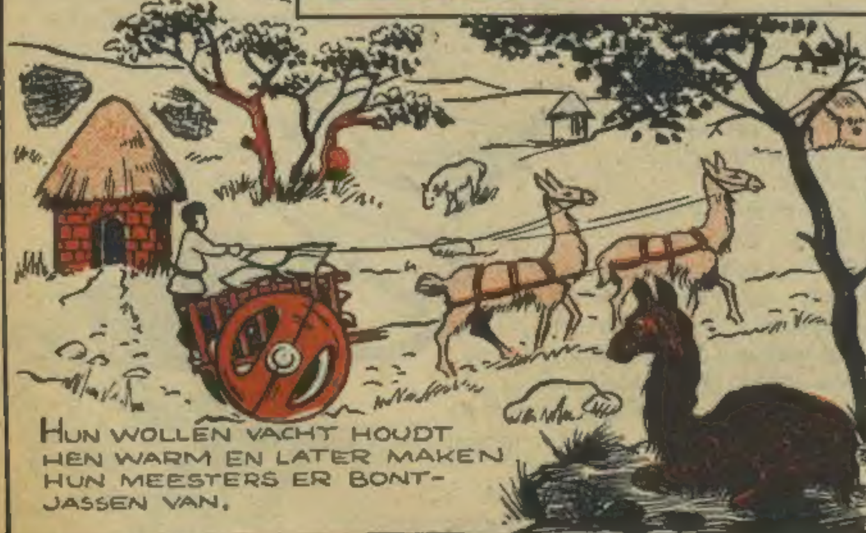
DE TWEEBULTIGE KAMELEN, DIE STOETSGEWIJZE DOOR MIDDEN-AZIË TREKKEN, WORDEN TEGEN WIND EN SNEEUW BESCHUT DOOR HUN WARME PELS.

OOK LAMA'S DRAGEN LASTEN, TREKKEN KARREN OF DIENEN ALS RIJDIER.

KIJK EENS NAAR HET VERSCHIL IN HOEVEN DER DRIE GENOEMDE DIEREN. JUIST DAARDOOR KUNNEN ZE BETER LEVEN IN HUN SPECIAAL MILIEU.

HUN WOLLEN VACHT HOUDT HEN WARM EN LATER MAKEN HUN MEESTERS ER BONTJASSEN VAN.

DE DROMEDARIS UIT NOORD-AFRIKA HEEFT IN ZIJN ENE BULT EEN VETSCHUUR, DIE HIJ KAN GEBRUIKEN IN DE BARRE WOESTIJN.

de Koekoek

Waarschijnlijk hebben jullie allemaal wel eens de koekoek horen roepen. Steeds door herhaalt de vogel zijn eigen naam en inderdaad heeft hij een mooi geluid.

Maar lang niet allemaal zullen jullie de koekoek gezien hebben, of je moet wel wonen in een streek, waar hij veel voorkomt, bijvoorbeeld in het veengebied. De vogel is heel erg schuw en gaat heel gauw bij onze nadering op de vleugels.

Het is een flinke vogel met een mooie staart en lange vleugels en hij kan heel goed vliegen. Natuurlijk ken je hem dadelijk aan het geluid.

De koekoek voedt zich met allerlei insecten. Ook rupsen lust de vogel graag en dan speciaal rupsen met veel lange haren, waarvan andere vogels afblijven. Op die manier is de koekoek dus nog weer heel nuttig ook.

Toch staat de vogel bij heel veel mensen in een kwade reuk. Dat komt, doordat hij zelf geen nest bouwt. Het koekoeksvrouwtje legt haar eitjes in de nesten van andere, kleine vogeltjes. Ieder koekoeksvrouwtje heeft haar eigen vogeltje. Zo kennen we de roodstaartkoekoek, de kwikstaartkoekoek en andere. Maar altijd zijn het insectenetende vogels, immers, die kunnen ook het best voor de jonge koekoek zorgen.

In ieder nest wordt maar één koekoeksei gelegd. Dat gebeurt heel voorzichtig. Eerst zoekt het koekoeksvrouwtje 'n geschikt nestje op. Dan houdt ze de vogeltjes, die er bij horen, goed in het oog, en als ze er van verzekerd is, dat de vogeltjes even wegblijven, legt ze gauw één ei in hun nestje. Vaak is het koekoeksei wel een beetje groter, maar dat vinden de kleine vogeltjes schijnbaar niet erg.

Als hun eigen eitjes na het broeden uitkomen, wordt ook de jonge koekoek geboren. Maar nu gaat deze heel hard groeien en het duurt niet lang, of hij is veel groter dan de eigen jongen van de vogels. Bovendien schijnen de vogeltjes het fijn te vinden, dat één jong zo hard groeit, want al het voer, dat ze

halen, geven ze aan de koekoek. Die steekt bovendien met zijn lange hals en grote snavel ver boven de andere uit. De kleine dingen blijven zwak en het duurt niet lang of ze liggen buiten het nest. De jonge koekoek zet er eenvoudig zijn rug onder en werpt ze overboord. Nu is het voedsel allemaal voor hem en de oude vogeltjes voeren maar door, tot de koekoek uitvliegt en zichzelf kan redden.

Opmerkelijk is wel, dat de koekoek zozeer op een sperwer lijkt, een van de felste roofvogels. Soms gebeurt het, dat een koekoek door een grote groep kleinere vogels wordt nagezeten, die niet de koekoek maar een sperwer menen te achtervolgen.

Het gedrag van de koekoek is heel vreemd en men weet feitelijk niet goed, waarom deze vogel zelf de eieren niet uitbroedt en dan in een eigen nest.

Sommigen zeggen, dat de koekoek een grote maag heeft, die hem bij het broeden in de weg zou zitten. Anderen beweren, dat de koekoek de eieren met grote tussenpozen legt en zo geen eigen legsel kan bebroeden. Een nog betere verklaring wordt gevonden door de koekoek te vergelijken met een vogel, die in Amerika leeft. Dat is de zogenaamde koevogel. Jullie weten wel, dat de koeien daar in grote kudden in de prairies lopen. Deze dieren leggen grote afstanden af en zijn dus iedere dag op een andere plaats. Bij deze dieren leeft de koevogel, die met de koeien meetrekt. In ons land zie je zo ook wel de spreeuwen bij onze koeien. Deze koevogel heeft ook geen tijd om een nest te bouwen, daarin eieren te leggen, die uit te broeden en de jongen groot te brengen. En deze vogel legt ook zijn eieren in de nesten van andere vogels. Zo iets zou men ook bij onze koekoek kunnen veronderstellen, ook al heeft ze nu geen bepaalde reden meer om steeds verder te trekken.

Kun je de koekoek nu lui noemen? Te lui om zelf een nest te bouwen? Wel nee, ieder dier doet, zoals zijn instinct hem dat zegt en het kan eenvoudig niet anders.

En de mensen met hun verstand willen graag alles beredeneren, maar dat gaat nu eenmaal niet altijd.

v. d. B.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

ONZE ACHTERNAMEN

We hebben het tot nu toe" — aldus meester Dierx — „alleen over de voornamen gehad. In de negentig kwartiertjes, die we daaraan hebben gewijd, hebben we verreweg de meeste van de algemeen in ons land gangbare voornamen bekeken. We zullen er ook in het vervolg nog wel eens een paar tegenkomen, maar we gaan ons nu een poosje met onze achternamen bezig houden.

Kent iemand van jullie ook een ander woord voor achternaam? Ja, Fietje, zeg het maar," moedigde meester het meisje aan, dat klaarblijkelijk niet wist of zij haar vinger zou opsteken of niet.

„De achternaam wordt ook wel *van* genoemd, meester."

„Juist, Fietje; men spreekt ook wel eens van onze *van*, en dat vindt zijn oorzaak daarin, dat heel veel achternamen met *van* beginnen, zoals van Beek, van Dam, van Dijk, van Tilburg, enzovoort. En een achternaam heet ook wel familienaam of geslachtsnaam.

Jullie weten wel, dat alle personen, die tot dezelfde familie

behoren, ook dezelfde achternaam hebben. Jouw achternaam bijvoorbeeld, Fietje, is Vermeer. Waarom? Omdat je vader Vermeer heet. En ook je broertjes en zusjes heten Vermeer. Gezamenlijk vormen jullie de familie Vermeer; Vermeer is dus jullie familienaam. Maar ook de vader van je vader heette Vermeer en ook diens vader had dezelfde naam. Al de personen, die dezelfde stamvader hebben, die het eerst hun naam droeg, vormen wat men noemt een geslacht en zij dragen dus allen dezelfde geslachtsnaam.

We hebben dus voor achternaam nog drie andere gebruikelijke namen, welke alle op hetzelfde neerkomen: van, familienaam en geslachtsnaam. In het gewone spraakgebruik wordt meestal van achternaam of familienaam gesproken."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

WYBOUT RIPPERDA

De zomer van 1573 was een bange tijd voor Holland en vooral voor Haarlem, dat door de Spanjaarden onder Don Frederik werd belegerd.

Het beraamde ontzet was mislukt en er schoot de Haarlemmers niets anders over dan van honger te sterven of zich over te geven of met vrouwen en kinderen in hun midden dwars door de vijand heen te breken en hem de lege stad te laten. De Duitse soldaten in de stad zagen echter nog een andere uitkomst: voor zichzelf te zorgen en afvallig te worden. Dat deden ze dan ook prompt, waarna de stad zich moest overgeven op genade en ongenade. Op Dinsdag 14 Juli deed Don Frederik zijn triomfantelijke intocht in de stad. Alva wenste zijn koning geluk en zei, dat hij de stad wilde behandelen met „goedertierenheid", tot voorbeeld van andere steden.

Vijf weken lang werd er gemoord, gevangen, gehangen en verdronken. Binnen en buiten de stad: 1735 personen. Dat was Alva's goedertierenheid.

De edelste en roemruchtigste onder de slachtoffers was Wybout Ripperda, de bevelhebber der stad tijdens het beleg. Hij was een Oostfries edelman van Winsum, die te Genève had gestudeerd en even kundig als welsprekend, vastberaden als dapper was. Hij werd op 16 Juli op de markt onthoofd. In het zwart gekleed verscheen hij voor zijn beulen en wachtte, zoals het een held past: manmoedig en standvastig, de dodelijke slag af. Ripperda had een beter lot verdiend.

Op 21 Augustus werden de laatste zes Haarlemmers op 't Zand onthoofd en toen kwam het genadeplakkaat van Alva, dat al vijfentwintig dagen tevoren was getekend, maar door Alva nog was teruggehouden. De stad had de plundering afgekocht, wat niet belette, dat er zoveel werd gestolen als men maar kon, terwijl Don Frederik zelf en zijn bevelhebbers het vooral hadden gemunt op schilderijen en kunstwerken, waaraan Haarlem, ook toen al, zo rijk was.

BAS EN BES

Bas en Bes zijn er nog steeds in geslaagd aan de handen van Stekel te ontglippen en zijn nu dicht bij de zee.

KIJK EENS, BAS, DIE GEMENE JONGEN SCHIET OP DE MEEUWEN EN BELET HEN NAAR HUN NESTEN TE GAAN. LAAT HEM EENS OPHOUDEN!

DAT MOET JE NIET DOEN, VRIENDJE. 'T IS NIET ALLEEN WREED, OP DE MEEUWEN TE SCHIETEN, MAAR OOK VERBODEN BIJ DE WET.

OCH, IK WILDE ZE GEEN PIJN DOEN!

ER IS STORM OP KOMST, JONGENS!

GAUW! LATEN WE IN DE GROT SCHUILEN!

DE STORM RAAST IN ALLE FELHEID. PLOTSELING HOREN ZE EEN HEVIG GESTOMMEL.

WAT BETEKENDE DAT LAWAAI? 'T WAS OF ER ROTSBLOKKEN VIELEN!

KIJK EENS! VALLENDE STENEN! 'T IS EEN HELE AARDVERSCHUIVING!

OP HET ZELFDE OGENBLIK HOREN ZE EEN GEWELDIG LAWAAI.

WE ZITTEN OPGESLOTEN! DAAR KOMEN WE NOOIT DOOR!

DAT ZIET ER NIET MOOI UIT!

MIJN BROER EN IK SPELEN HIER VAAK. VERDEROP IN DE GROT IS EEN SOORT SCHOORSTEEN, DIE BOVEN OP DE ROTS UITKOMT!

HET [illegible] DIEPER IN DE GROT [illegible] ZIEN ZE HOOG BOVEN ZICH EEN OPENING WAARDOOR LICHT NAAR BINNEN DRINGT EN DIE WEL WAT VAN EEN SCHOORSTEEN WEG HEEFT.

DAAR HEBBEN WE NIETS AAN; WE KUNNEN DAAR NOOIT NAAR TOE KLIMMEN!

WE ZOUDEN HET GAT VOOR EEN SIGNAAL KUNNEN GEBRUIKEN! ER LIGT HIER AANGESPOELD HOUT EN ZEEWIER GENOEG. LAAT ONS HET AANSTEKEN EN ROOK MAKEN!

DAT IS EEN GOED IDEE, BES! EN MISSCHIEN KAN IK MET DIE KATAPULT EEN BOODSCHAP AFSCHIETEN! AAN HET WERK, LUI!

AL HET HOUT EN HET ZEEWIER, DAT ZE KUNNEN VINDEN, WORDT NU OPGESTAPELD.

BAS HEEFT LUCIFERS EN SPOEDIG KRONKELT DE ROOK VAN EEN AARDIG VUURTJE NAAR BOVEN.

IK DOE ER EEN STEEN IN EN DAN ZAL IK PROBEREN DE BOODSCHAP DOOR DE OPENING TE MIKKEN.

DAAR GAAT 'IE

KLAAS, DE OUDE SCHAAPHERDER, HEEFT TIJDENS DE STORM IN ZIJN HUT GESCHUILD. MAAR NU HET WEER BETER IS GEWORDEN, KOMT HIJ NAAR BUITEN. VERWONDERD BLIJFT HIJ STAAN.

WAT DROMMEL! DIE ROOK LIJKT WEL UIT DE SCHOORSTEEN TE KOMEN! IK GA EENS KIJKEN, WAT ER AAN DE HAND IS!

HIJ IS REEDS VLAK BIJ DE OPENING, ALS ER IETS UITSCHIET EN BIJ ZIJN VOETEN NEERVALT.

DAT KWAM UIT HET GAT EN HET LIJKT WEL EEN BOODSCHAP.

KLAAS HEEFT AL GAUW HET PAPIERTJE VAN BAS OPENGEVOUWEN

WE ZIJN DOOR EEN AARDVERSCHUIVING IN DE GROT OPGESLOTEN! HELP!

DOOR DE OPENING BEMOEDIGT KLAAS DE OPGESLOTENEN EN DAN GAAT HIJ OP HULP UIT. AL GAUW IS ER EEN GROEP MANNEN MET TOUWEN EN NU ZIJN ZE SPOEDIG GERED.

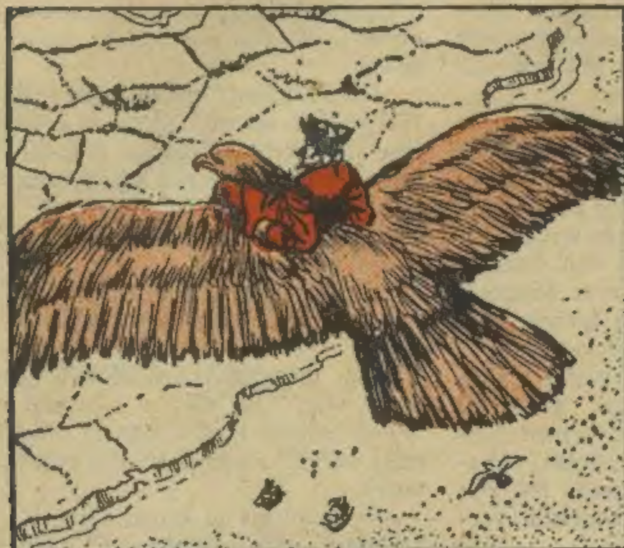
DE KLEINE JONGEN BELOOFT, DAT HIJ NOOIT MEER OP VOGELS ZAL SCHIETEN EN ZIJN OUDERS ZIJN ZO DANKBAAR, DAT ZE BAS EN BES MEENEMEN OM ZE EENS GOED TE ONTHALEN.

HET SMAAKT ME OVERHEERLIJK!

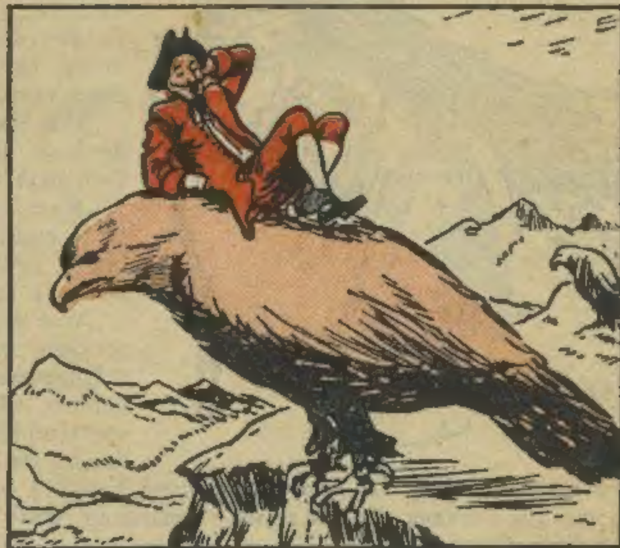

De wonderlijke avonturen van BARON VAN MUNCHHAUSEN

Als baron van Munchhausen vandaag de dag weer in het leven geroepen kon worden, dan zou hij allerminst verwonderd staan bij het zien van onze vliegtuigen. Hij zou ons vertellen, dat hij tweehonderd jaar geleden al dezelfde stunts had uitgehaald. Hier zullen we hem een record-vlucht zien maken over de Atlantische Oceaan.

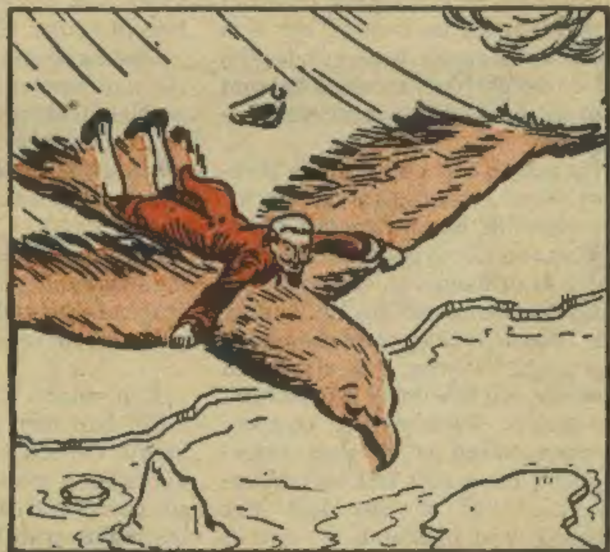
37. Toen de baron eens in Engeland vertoefde, was hij uit nieuwsgierigheid op een oude toren geklommen in Kent. Plotseling kwam er uit de toren een reusachtige adelaar te voorschijn met een vleugelspanwijdte van zeven meter en daar de baron wijdbeens op de toren stond, kwam hij schrijlings op de nek van de vogel te zitten. De arend ging de lucht in en vloog zo hoog, dat het Kanaal een beekje leek.

38. In Frankrijk ontmoetten ze de gezellin van de arend en samen vlogen ze over de Atlantische Oceaan. Geen van de beide vogels scheen bezwaar tegen de onvrijwillige passagier te hebben. Bij Kaap Tenerife streken ze neer voor een dutje en de baron, die geen kans zag om te ontsnappen, ging op z'n gemak zitten om ook een uiltje te knappen. 's Avonds werd de reis voortgezet naar Zuid-Amerika.

39. Ze landden op een hoge berg en begonnen aan sommige vruchten te pikken, die daar aan struiken groeiden. De baron volgde hun voorbeeld en bevond, dat de vruchten als biefstuk smaakten. Een andere vrucht bevatte sap, dat op wijn leek. De baron verzamelde enkele van de planten en beklom dan weer zijn arend, die weldra opnieuw het luchtruim koos voor een tocht naar Noord-Amerika en de Poolstreken. Dáár gebeurde er een ongeluk.

40. De arend kwam in botsing met een bevroren regenwolk en raakte bewusteloos. Maar de baron hield de vleugels van de vogel uitgespreid en wist zo veilig op een ijsschots te landen. Daar bracht hij de arend met wijnsap tot het bewustzijn terug en kort daarop vloog het dier hem weer naar Kent. En tot besluit zei de baron tot zijn vrienden: „Op ieders gelaat stond verbazing te lezen en allen feliciteerden mij om mijn *moed* en mijn *waarheidsliefde*."

SOBI, ORFAN en ELON

DOOR
J. TOEBOSCH
*

In een land, heel ver van hier, woonde een boer, die drie zonen had, Sobi, Orfan en Elon. Ze moesten hard werken en hadden het toch armoedig, want de boerderij was zwaar met schuld belast. Sobi en Orfan waren twee sterke, ruwe jongens, die gaarne ruzie maakten en voor niemand iets overhadden. Elon echter, de jongste broer, was goedhartig en vriendelijk en altijd bereid iemand te helpen. Hij was niet zo sterk als zijn broers en daarbij stil en bescheiden, en werd daarom door hen dikwijls minachtend behandeld.

Op zekere dag kwam op de boerderij een rondreizend koopman. Hij vertelde, dat de koning zwaar ziek was en alleen genezen kon door water te drinken van een bron, die midden in een groot bos lag en door een boze tovenaar werd bewaakt. Een grote beloning was uitgeloofd voor wie een fles water uit die bron zou halen. Verscheidene dappere mannen waren er al voor uitgetrokken, maar niet één was teruggekeerd. Wat er met hen was gebeurd, wist niemand.

Toen de koopman vertrokken was, zei Sobi, de oudste van de broers: „Vader, ik wil proberen die beloning te verdienen."

De boer deed zijn best hem van dit gevaarlijke plan af te brengen, maar Sobi wilde niet toegeven en zo ging hij de volgende morgen op weg.

Verscheidene dagen was hij al op reis en hij kon nu niet ver meer van de bron zijn, toen hij een bedelaar ontmoette, die er allerellendigst uitzag en hem om een aalmoes vroeg.

„Doe zoals ik en werk voor de kost, luiaard," snauwde Sobi hem toe.

„Maar, heer, ik ben te oud en te zwak om te werken. Ik bid u, geef me een kleinigheid. Ik heb zo'n honger."

„Wat kan mij dat schelen," zei Sobi en ging verder.

Ongeveer tien meter kon hij hebben afgelegd, toen hij spottend hoorde roepen: „Geluk bij de bron, Sobi!" Woedend keek hij om, maar tot zijn verbazing was de bedelaar verdwenen.

Sobi begreep er niets van. Waar was die man zo opeens gebleven?

Lang dacht hij er echter niet over na en zette zijn tocht voort. Een paar uur later hoorde hij het ruisen van de bron en zag nu weldra het heldere water, dat uit een rots te voorschijn kwam en daarna als een beekje verder stroomde.

Opeens stond een klein mannetje voor hem en vroeg: „Wat moet ge hier hebben?"

„Wat gaat jou dat aan?" schreeuwde Sobi en hief dreigend zijn zware stok op. „Uit de weg of...."

Het mannetje lachte spottend, mompelde een toverspreuk en het volgend ogenblik was Sobi in een grote steen veranderd.

Een maand was verlopen en nog altijd had men niets van Sobi gehoord. Op een avond, toen over de verdwenen zoon en broer werd gesproken, zei Orfan opeens: „Vader, laat mij naar de bron gaan zoeken."

„Maar, Orfan," zei de boer verschrikt, „is het nog niet erg genoeg, dat ik Sobi verloren heb? Moet het met jou ook zo gaan?"

„Ik ben sterker en slimmer dan Sobi," blufte Orfan. „Wat hem niet gelukt is, zal mij lukken."

Wat de vader ook zei, Orfan wilde van zijn plan niet afzien, en zo ging hij de volgende morgen op reis.

Op zekere dag ontmoette hij een oude man, die een vracht hout droeg.

„Goede vriend," zei de man, „gij zijt jong en sterk. Wilt ge zo goed zijn mij even te helpen dragen? Het is voor u maar een kleinigheid, want ik woon hier dichtbij."

„Hoeveel kan ik er mee verdienen?" vroeg Orfan.

„Ik ben arm en kan u niets betalen. Maar ik zal u zeer dankbaar zijn."

„Aan die dankbaarheid heb ik nogal wat," zei Orfan spottend. „Denk je, dat ik gek ben en voor niets werk?" En hij zette zijn tocht voort.

„'t Ga je als je broer, Orfan!" hoorde hij zich naroepen. En toen hij omkeek, was de man, die zich zoëven met moeite voortsleepte, nergens meer te zien.

Hoe kon dat nu? En hoe kende die man zijn naam, en wat wist hij van zijn broer? .... Maar Orfan was

er de man niet naar om zich lang bezorgd te maken. Hij ging dus verder en bereikte enige uren later de bron. Daar opeens trad een klein mannetje hem in de weg en vroeg hem wat hij hier zocht.

„Wat heb jij daar mee te maken, lelijke dwerg?" zei Orfan.

„Dat heeft je broer mij ook gevraagd," zei 't mannetje, mompelde een toverspreuk en in plaats van Orfan was er een grote steen.

Weer was een maand verlopen. Orfan was niet teruggekeerd. Daar zei op een avond Elon tegen zijn vader, dat hij naar de bron wilde gaan.

„Maar, Elon," zei de boer, „hoe krijg je 't in je hoofd? Je broers waren zoveel meer mans dan jij, en waar zijn ze nu? Verbeeld je, dat ik jou ook nog moest verliezen. Wat moest ik dan beginnen?"

„En toch wil ik het wagen, vader. En wie weet, misschien vind ik dan ook nog Sobi en Orfan. Toe, laat me gaan."

„Nu, als je dan niet anders wilt, vind ik het goed," zei de boer. „Misschien ben je gelukkiger dan je broers." En zo ging Elon de volgende morgen er op uit.

Enige dagen was hij op reis, toen hij opeens hulpgeroep hoorde. Onmiddellijk ging hij er op af, kwam

bij een bergkloof en zag nu beneden zich een mannetje, dat vergeefse pogingen deed om naar boven te klimmen. „Wacht maar even, vriend," zei Elon, „ik zal je dadelijk helpen." Hij brak een lange tak af, stak die 't mannetje toe en trok het daarna naar boven.

„Ik dank je wel, vriend," zei het mannetje. „Ik heb nu gezien, dat je anders bent dan je broers, die ik vroeger heb ontmoet. En als beloning zal ik je nu een toverwoord leren, dat je, als je bij de bron komt, te pas zal komen. Als dan de boze tovenaar bij je komt, moet je zeggen: „aramitaria" en onmiddellijk zal hij zijn toverkracht verliezen en op de vlucht slaan. Maar pas op, dat ge niet wacht tot hij zelf zijn toverspreuk gebruikt, want dan is het te laat. Onthoud het woord nu goed: aramitaria."

„Aramitaria," herhaalde Elon enige keren. „Ik dank u, goede tovenaar. Maar kunt ge ook voor mijn broers wat doen?"

„Luister. Bij de bron zult ge een menigte stenen zien liggen. Elke steen is een man, die door de tovenaar in die toestand is gebracht. Ge behoeft op elke steen slechts een paar droppels water uit de bron te gieten en de betovering houdt op. Dan vult ge uw fles opnieuw, trekt samen naar de hofstad en geneest de koning. Ziezo, nu moet ge doen wat ge te doen hebt, en ik wens u verder veel geluk."

Eer Elon nog wat kon zeggen, was het mannetje verdwenen. Hij zette zijn reis voort en bereikte na enige uren de bron. Opeens stond de dwerg voor hem.

„Ha, ha!" zei hij, „je komt zeker eens horen, hoe het met je broers is gegaan. Wacht maar even, dan zal ik...."

Maar eer hij de tijd had wat te zeggen, klonk het: „Aramitaria".... De uitwerking van dit woord was geweldig. De dwerg stiet een woeste kreet uit en rende daarna weg of boze geesten hem op de hielen zaten.

Elon vulde nu zijn fles aan de bron en goot op elk van de stenen, die daar lagen, enige druppels. En onmiddellijk ontwaakten alle betoverde mannen uit hun slaap, en bij hen waren ook Sobi en Orfan. Of allen ook blij waren en hun redder dankten!

„Beste vrienden," zei Elon, „het doet me plezier, dat ik jullie heb kunnen bevrijden. Maar daarvoor komt de dank niet aan mij toe, maar aan de goede tovenaar, die mij heeft geholpen. En nu trekken we samen naar de hofstad. Ik breng de koning het water, dat hem zal genezen, maar de beloning delen we samen, want jullie hebben evenveel moeite gedaan als ik en daarbij nog heel veel leed gehad."

Dat vonden ze natuurlijk allen goed. Maar eer ze vertrokken, wil-

den ze eerst nog een kijkje nemen in het huisje waarin de tovenaar had gewoond. Ze vonden er een grote voorraad heerlijke spijzen, die ze zich, zoals vanzelf spreekt, goed lieten smaken. Wat overbleef, zou onderweg wel te pas komen.

Weldra gingen ze nu op weg naar de hofstad en toen naar het paleis. Je begrijpt, dat ze daar vreemd opkeken, toen die troep daar aankwam. Maar die verwondering veranderde in blijdschap, toen de koning het water uit de bron had gedronken en onmiddellijk genezen was. Algemeen was de vreugde in de stad, want de koning was zeer bemind.

Toen de koning hoorde, dat Elon de beloning met zijn tochtgenoten had gedeeld, vond hij dit zó mooi, dat hij hem bovendien nog een grote som voor hemzelf gaf. Kort daarna keerden de drie broers naar huis terug, waar ze door hun vader met blijdschap werden ontvangen. Ze brachten zoveel geld mee, dat niet alleen alle schuld kon worden afgelost, maar ook nieuw land aangekocht, zodat ze na enkele jaren tot grote welvaart kwamen.

Sobi en Orfan waren van nu af geheel veranderd en gedroegen zich voortaan zó goed, dat ze weldra even bemind waren als Elon.

Wat de boze tovenaar betreft: van hem hoorde men nooit meer iets.

De kleine knutselaar

OP VLINDERJACHT

Hiervoor zijn jullie uitgerust met vlindernetje en een goed sluitend jampotje. In dat jampotje heb je een laagje watten gelegd en daarop een paar druppels ether gesprenkeld. Dan goed gesloten houden.

Je kunt ook je eigen vlindernet maken. Neem een bamboestok van ongeveer 75 cm lang. Natuurlijk een heel dunne. Doordrenk hem tot hij goed buigbaar is geworden en maak er dan een hoepel van. Maak er met dun touw een drie voet lang netje aan vast. Buig beide uiteinden van de hoepel recht en maak ze stevig vast aan een stok.

Een gemakkelijke manier om dode vlinders te dragen is de volgende. (Dit voor het geval je geen jampotje of ether hebt.) Vouw een vierkant blad papier tot een driehoek. Vouw de zijkanten om zoals het bijgaand voorbeeld toont.

Vlinders, die uit een etherpotje worden genomen, moeten weer slap worden gemaakt. Hiervoor doe je een paar duim breed vochtig zand in een potje met wijde opening. Steek een kurk met een speld vast op een rondje vloeipapier, dat precies in het potje past. Steek de vlinder vast op de kurk en schroef het deksel op het potje. Laat de vlinder aldus twaalf uren staan, maar ook niet langer.

Steek nu de vlinder via het middenstuk van zijn lichaam vast op een stuk kurkplaat. Neem vier flinke repen linnen en steek er twee vast op de rand van de kurkplaat, aan elke kant van de vleugels.

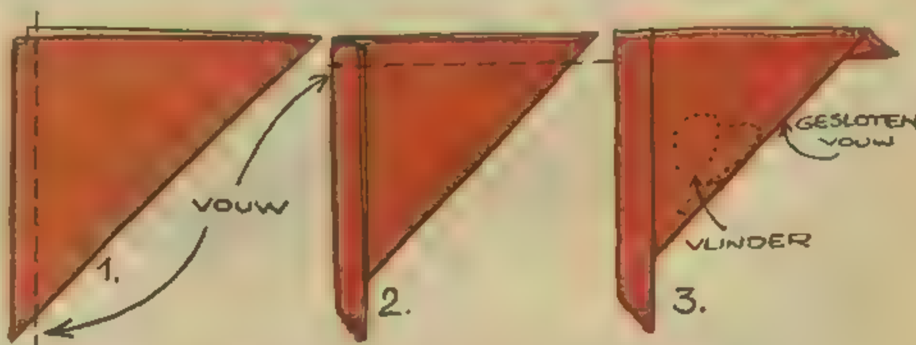
Spreid de vleugels open, leg beide linten er strak over heen en steek ze vast, boven en onder de vleugels. Strek ook de voelhoorns uit met een speld en leg er kruiselings weer een paar smalle linnen reepjes over heen.

Hoe groter de vlinder is, hoe langer hij op de plaat moet blijven zitten. Grote exemplaren zeker twee weken.

Daarna kan het exemplaar overgebracht worden naar jullie verzameling. Je kunt deze in uitstekende conditie houden door ze droog te bewaren en te zorgen voor goede luchtcirculatie. Leg er in ieder geval een paar mottebollen in en hang het kastje nooit aan een buitenmuur.

Bij regenachtig weer verdient het aanbeveling de verzameling in de nabijheid van een of andere warmtebron te brengen en de dozen of kastjes te openen om ze goed te laten drogen.

Met een klein beetje zorg kunnen jullie jaren en jaren plezier hebben met de verzameling.

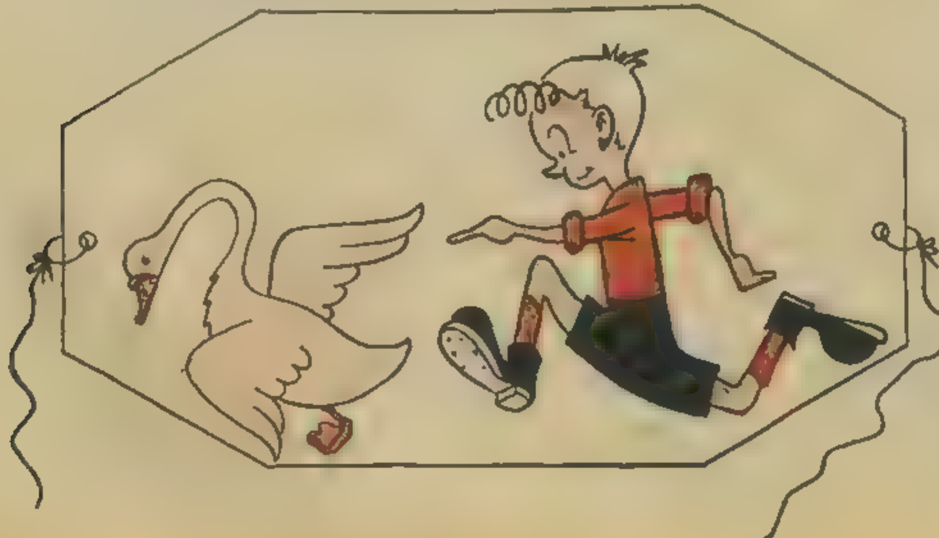

DRAAIKAARTJES

Wij maken van karton twee kaartjes zoals de afbeelding laat zien. De tekeningen brengen we over, echter op ieder kaartje één, dus de zwaan op de ene, de jongen op de andere kaart.

Het geheel kunnen wij natuurlijk ook leuk kleuren.

Denk je er wel aan de jongen en de zwaan op dezelfde plaats te zetten?

Na een paar gaatjes in de kant van de kaartjes te hebben gemaakt doen wij daar een touwtje doorheen en plakken dan de twee schijfjes tegen elkaar.

Wat nu de bedoeling is? We houden de touwtjes strak vast, blazen tegen de schijf of draaien die met de touwtjes flink in de rondte, dan zul je zien, dat het beeld volledig zichtbaar wordt en de jongen de zwaan te pakken heeft.

DUIKELENDE MANNETJES

Met deze tekeningen gaan we duikelende mannetjes maken.

Het clowntje en het heertje hebben op hun hand een cirkeltje staan, waar later een dun rond stokje doorheen gaat.

Het spreekt vanzelf, dat we de figuurtjes heel zuiver moeten overtrekken, want duikelt hij niet en blijft hij met zijn benen of zijn hoofd naar beneden hangen, dan wil dit zeggen, dat hij aan die kant te zwaar is. Dit valt natuurlijk te verhelpen door de andere kant te verzwaren. Leuker is het natuurlijk wanneer het direct lukt en dat is alleen mogelijk, wanneer je je precies aan dat model houdt. Het mannetje op de brug laat heel duidelijk zien, hoe hij kan duikelen. Aan de voor- en achterzijde is een kleine inkeping gemaakt, zodat hij er niet van kan afduikelen.

De brug maken wij natuurlijk van niet te zwaar hout, hetgeen voor knutselaars een echt hapje naar hun hart is.

Kleed de figuren maar prachtig aan, want dan heeft iedereen er plezier in.

TAFELMATJES

Benodigd materiaal: groene en bruine vierkante houten kralen; wat triplex ter dikte van de houten kralen; verder bruin perlé of vissersgaren.

Teken op een stuk blank triplex een cirkel met een straal van 8 cm en zaag deze uit. Vijl de rand flink bij. Boor dan langs de rand een aantal gaatjes, ruim een kraalbreedte uit elkaar. Dit aantal gaatjes moet even zijn. Schuur de oppervlakte met fijn schuurpapier glad. Smeer het plankje dan in met lijnolie. Naai om en om een bruine en een groene kraal met een festonsteek aan het plankje vast.

WIE PUZZELT ER MEE?

BERENPUZZLE

Van links naar rechts:

2 Roodkapje, Hans en Grietje, het meisje met de zwavelstokjes, zijn ....
8 De man van oma.
9 Daarvoor ga je naar bed.
10 Als je iets wilt weten, moet je het ......
12 Verkorte naam van Edward.
13 Hulde brengen aan iemand.
14 Is een meisjesnaam. De eerste vier letters van die naam duiden een voorname stand aan.
16 Is een klein plaatsje in Overijsel. Begint met een A en eindigt op een E.
17 Is een insect met harde dekvleugels.
18 Thans.
20 Losplaats voor schepen en ook de naam van een vogel. Kan ook de afkorting zijn van een meisjesnaam.

Van boven naar beneden:

1 Hoort bij een vork.
2 Als je een flinke som bij elkaar wilt krijgen, moet je goed ......
3 Bediende van een ridder.
4 Rund, dat hier en daar nog voor de ploeg wordt gespannen.
5 Voordat je je sommen inschrijft, moet je die eerst in het ..... maken.
6 Bevestiging.
7 Vanaf het ogenblik. Sinds.
8 Zintuigen.
11 Een loot of stekje.
14 Is een drijvend woonhuis. Denk maar aan Noë.
15 Is een oude maat.
16 Is een meisjesnaam. Omgekeerd is het een bijwoordje.
19 Zo noemt men een klein kind.
21 Vormt de verbinding tussen twee wielen.

EEN VREEMD TAALTJE

Als iemand je eens een papiertje onder je neus hield, waar dit op geschreven stond:

WO RDTW AK KERHE TZO NNE TJEI SAL OPDE BLO EMP JESK IJKE NUI THU NK NOP

zou je daar dan iets van snappen? Toch is het heel gemakkelijk te ontcijferen. Je hoeft er niets anders voor te doen dan te kijken, net zo lang te kijken tot je het opeens ziet. Probeer het maar!

UIT WELK BOEK IS DAT?

(VOOR OUDEREN)

Hou je veel van lezen? Eigenlijk is dat een dwaze vraag! Want welk kind houdt daar nu niet van! En als je een mooi boek hebt gelezen, dan vergeet je natuurlijk niet direct wat er in staat, want dan is er helemaal geen aardigheid aan. Daarom heb ik een paar raadsels bedacht, waardoor je jezelf op de proef kunt stellen.

In welk boek komt dit voor:

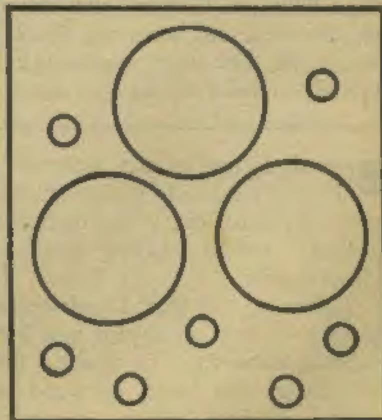
Op een dag vroeg ik aan mevrouw Milligan, hoeveel tijd ik nodig zou hebben om in Toulouse te komen.

Toen Arthur dit hoorde, riep hij verschrikt en angstig uit: „Nee, Remi mag niet weggaan, dat wil ik niet, dat wil ik niet!"

Ik denk wel, dat alle jongens boven de tien jaar dat boek hebben gelezen en heel veel meisjes ook. Dus: In welk boek komen deze regels voor?

RINGENPUZZLE

Hoe plaatst men deze drie grote en zeven kleine ringen, zodat er in iedere grote ring vier kleine ringen zijn? De grote ringen mogen daartoe gedeeltelijk door en over elkaar liggen.

1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				

WAT IS DAT VOOR EEN DIER?

Willen jullie dit gevaarlijke heerschap zien? Trek dan een lijn van 1 naar 2 en zo verder, totdat je 49 weer met cijfer 1 hebt verbonden en dan weten jullie er genoeg van.

ONZE SPREEKWOORDENREBUS

Eenentwintig woorden van vijf letters invullen. Bij juiste invulling lees je dan in de eerste kolom van boven naar beneden hoe ons spreekwoord deze week luidt.

1 Het laatste deel van de dag.
2 Is een gifslang.
3 Noemt men de lucht boven ons.
4 Is een zwaar rond of vierkant bouwwerk.
5 Slot.
6 Vochtige neerslag.
7 Noemt men iemand, die het gedaan heeft, b.v. bij misdaden.
8 Is een deel van de voet. Betekent soms: slechts.
9 Druppelt uit het oog.
10 Ziet men als er vuur is.
11 Zijn holle buisjes, die men in 't lichaam vindt.
12 Lawaai, drukte.
13 Elk.
14 Is een ooievaar.
15 Een hevige wind.
16 Volgt op de lente.
17 In elkaar.
18 Hoogmoedig.
19 Een hele bende.
20 Een lief kind.
21 Zijn soms hard te kraken. Ook muziektekens.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

DUBBEL TOVERVIERKANT

G	E	L	D	S	T	E	R
E	V	E	R	T	H	E	E
L	E	N	A	E	E	N	S
D	R	A	F	R	E	S	T

NEUSHOORNPUZZLE

```
                  B O G E N
  V R Y   T O B   E   A D O
N E U S H O O R N   E T E N
E R G   A R M O E D E   L
E G   O R E   E V E R S
R I E M E N   K E R S
  E     N S     L   T
  T                 E
```

DIAGONAALRAADSEL

1 Strijken, 2 Station, 3 Stuiter, 4 Kruipen, 5 Beroven, 6 Bananen, 7 Bewaker.
Op de kruisjes lees je:
STUIVER en BARITON

RUITPUZZLE

VIERKANTPUZZLE

W W W W (WEES)
A A A A (AAS)
L L L L (ELS)
M M M M (EMS)

Spreekwoordenrebus

ZICH UIT DE VOETEN MAKEN

Deze uitdrukking wil zeggen: er vandoor gaan, vluchten. Wie zich uit de voeten maakt, is bang voor iets; het is dus niet een weggaan zonder meer, maar door weg te gaan trachten aan een dreigend gevaar te ontkomen.

Hamid, DE DAPPERE

Hamid, de sjeik, en Pepi, zijn trouwe dienaar, hebben een koopman ontmoet, die beroofd werd, maar tegelijk van de rovers kostbare juwelen kreeg. Hamid begrijpt dat niet. Later komt hij tot de mening, dat een zekere Jules de Wolf er meer van weet en hij zoekt dat heerschap in een café op. Daar lokt Jules hem in een hinderlaag.

